

Tur til New Forest, april 2009

Deltagere: Niels Jørgen Andersen, Ole Wienecke og undertegnede.

1. dag. 1. april 2009

“Højt at flyve...”

På vej til England.

På vej til New Forest.

1. april og en stegende hed Aalborg Lufthavn.

Op i flyet. Glughullet. Og forslag til geografien udenfor.

Vi valgte hurtigt aviserne, og de hollandske NF-blade, Niels Jørgen havde bragt med.

Fine NF-ponyer.

Og spændende at se, hvad andre lande kan præstere.

Og så pludselig en nekrolog, én af Hollands 3 internationale dommere var død i en trafikulykke. Tragisk.

Tænkte, at transport ikke er uden risiko. Vi sad i et fly...

For mit vedkommende for 5. gang på bare 14 dage.

Sagde til de andre: “Hvis vi falder ned, tror jeg, jeg falder opad.”

De kiggede bare overbærende og smilede.

Ku' se på dem, at det var de ikke helt sikre på...

Nå, men vi kom fint ned.

Landede i Gatwick, Londons sydlige lufthavn, eller én af dem.

Og straks fandt vi vores “hotel” i lufthavnen: Yotel Gatwick.

Underjordiske kabiner, uden vinduer, 6 m², syntetisk air.

Lidt en surrealistisk oplevelse. Tænk, jeg sidder lige her. Det er også virkelighed.

Og man kunne i hvert fald slet ikke undgå at holde tankerne samlet... Så lidt plads var der!

2. dag. 2. april 2009

“Når prinser slår græs, undgår de at komme for højt på strå...”

Lejer en bil (for hele ugen) og kører til det kongelige Windsor Castle på Oles forslag og anbefaling. (Niels Jørgen viser sig hurtigt at være en habil, og trafikalt venstreorienteret, chauffør!) Blir' en dejlig formiddag. En dejlig oplevelse. En enorm stor borg. Meget imponerende. Prægtige sale. Prægtigt interiør. Fantastisk kunst.

Og Prins William gik (vist) og slog græs udenfor. Dygtig dreng. Og fint, at han også kan tjene en skilling. Måske sparer han sammen til en hest eller en pony. En New Forest, måske. Der er jo flere i den eng. kgl. fam. der er hestegale. Den gamle, nu afdøde, Dronningemoder var det også. Vi var ved hendes hvilested - 1900-2002. Sej dame. En institution. Gemalen blev kun 57. Svage mænd. Og så alligevel. Og modsat. For hør nu bare...

Vi mødte nemlig også en stærk mand: Hr. Schmidt.

Hr. Allan Schmidt. I fuld uniform. Han var opsynsmand, lissom de 1000 andre opsynsmænd, der var på Windsor. Og han var af den slags, der tog sit arbejde meget alvorligt: “Træk tilbage, træk tilbage” kommanderede han bøst. Vi var ellers i gang med en undersøgelse:

“Kan det virkelig passe, at engelske soldater stiller fransk?”

En stor flok franske skoleelever og undertegnede var kommet for tæt på de marcherende gardere. Og nej, det var ikke fuld pelshue og støvletrampen, der tiltrak, det var forbensstillingen: Alle garderne stillede totalt fransk. Fuldstændig udadrejet. Fascinerende.

De franske elever måbede, den danske dommer måbede, og hr. Schmidt kaldte til orden, og sådan byder verden altid på små lækkerbiskner, hvis hu og humor er til stede.

Da vi forlod Windsor forsvandt alle adgangsspærrebommene ned i jorden foran os, da vi nåede udgangen.

Så føler man sig virkelig stor og betydelig. Så føler man virkelig, at servicen er i top, altså lige indtil man opdager, at der er en bil bagved os, der skal lukkes ud!

“Mætte på museum”

Vi var nu blevet sultne og breakfastede i en folkelig, ballonpyntet bagsal, hvor rørlæggeren larmede u(be)taleligt. Men mætte blev vi og vendte nu næsen mod New Forest. Mod Lyndhurst.

Var der i (for) god tid, så B & B var ikke hjemme.

Lidt sightseeing i byen, og et besøg på New Forest-museet.

Museet er lidt dødt og lidt dødsens, men forbundet med en ret velassorteret New Forest accessories-butik.

Nå, så meget kortere var vejen til kirkegården. Her bestod den lange trappe af omvendte gravsten, alle med navne på sikkert omvendte sjæle. En imponerende gammel sognekirke. Se den i Lyndhurst.

3. dag. 3. april 2009

“Super hopper på Silverlea Stud.

Og en 24-årig, helt grimefri, gennet ind i grisekassen!”

På Silverlea Stud formiddag.

Modtaget af Mrs. Joyce Stainer. En erfaren og vidende New Forest-opdrætter med kloge synspunkter. Engageret.

“Men jeg har “kun” 14 ponyer tilbage.” Og fruente mente “kun”.

Vi så kvalitetshopper. Typiske ponyer med store partier, med “substance”, med bredde og store hove. Dejlige ponyer. Og også en dejlig hoppe med farven roan.

Og nej, roan-farvede aborterer ikke oftere end andre.

Det er en myte, en løgn, skulle vi hilse og sige. Det er hermed gjort.

Og én ting mere: når alle de andre farver er døde af sult, er “roanen” stadig i live!

Vi så også en hoppe på 24 år. Hun havde ALDRIG, i hele sit liv, haft grime på, eller reb, eller noget som helst på sit hoved, overhovedet. Hun var naturligvis i fol. Skulle føle om et par måneder. Efterbyrden skulle dog tages hvert år nu. Så blev hun jaget ind i en grisekasse – jo et genialt arrangement, når nu hoppens hovedret havde vundet hævd!

“Super hingste på Willoway Stud. “But what about Harry?”

Peveril Peter Piper og hans dejlige børn”

Næste Stutteri, vi besøgte, var Willoway Stud v. Clifford og Maria Large. Via tvivlsomme bud, måske pga. gps'en, sneg vi os ind ad bagvejen, men besøget blev til forsiden, for hold nu fast og bliv lidt misundelige: vi så Peveril Peter Piper, 30 år gammel, nu træt og grå, men stadig kvalitetsfuld. Jeg kunne ikke finde en eneste fejl på den gamle hingst. Hatten af og hælene sammen for en herre af en hingst.

Vi så også 2 af hans sønner på stutieriet: Willoway Minstral og Willoway Spirit, også dejlige, meget typiske og ponyprægede New Forest-hingste, som jeg begge ville give 9 for type.

Der var også en 4. hingst på stutieriet: “Prince Harry”, en god springer, og ikke “so naughty as the real (prince)”, sagt med et smil af søde Maria Large, der tog sig tid til at vise os det hele.

Vi var også begejstrede for hopperne, her på vores andet stutieri-besøg: Dybe, brede, betydelige, med hove og ben. Især 2 Peter Piper-døtre, som alle besøgende altid ville købe, men som aldrig havde været til salg.

Vi så også en ca. 23-årig gammel, fantastisk stærk og velholdt hingstemor (til Willoway Spirit). Ponyen var virkelig en urpony og besad en overlegen, undefinerlig udstråling.

At man så nu brugte Prince Harry, altså den “unnaughtige” på disse hopper, ja, det syntes jeg måske ikke helt om, hvad jeg naturligvis ikke undlod at gøre Mrs. Large opmærksom på...

“Ambassadøren og hans søn mødt af diplomatiske gæster”

Næste stop på dagen var Green Cottage Stud hos Fiona King. Her så vi to hingste: Green Cottage Ambassador og hans søn: Fijal Jupiter. Begge kønne og iøjnefaldende hingste, der helt sikkert har mange fans, især med deres charmerende front, der gir et fint goddag. Også i ringen har begge klaret sig godt, sønnen Fijal Jupiter endda så godt, at han blev Supreme Champion ved New Forest Breed Show 2008, og større kan det næsten ikke blive derovre, så det er virkelig en yngre hingst, de taler om, og som høflige gæster lytter man naturligvis. Et par udmærkede fyre, det var det skam.

“Mrs. Pamela Harvey Richards, en elskelig dame, der fortjener et otium på dun...!”

Dagens 4. besøg gjaldt Pamela Harvey Richards, der tidligere har haft Knightwood Stud, og som nu boede i en hyggelig og meget personlig ældrebolig. Pam Richards er en vidunderlig, ældre dame. Har avlet rigtige mange dun-ponyer, og bla. haft hingsten Knightwood Spitfire, også dunfarvet. Jo, nok i ældrebolig, men Mrs. Richards NF-synspunkter var og er tidløse! En dame med en fantastisk udstråling. Begavet og præcis, underspillet og humoristisk. Og bestemt ikke helt tryk ved fremtiden, typen, bedømmelserne, NF-menneskene og alt for megen modernitet. Livsbekræftende. Besøget hos Pam Richards var et af turens højdepunkter!

“Wayland-hingstene, feterede herrer!”

Det var ved at være hen på dagen, men vi var meget tæt på Wayland Stud ejet af Mary Briant, så det tog vi også med. Også her er hingstene feterede, også i udlandet med frossen sæd, så det var selvfølgelig spændende at se dem. Flere af dem har rigtig fine konkurrenceresultater. Vi så bla. berømte Wayland Cranberry (f.1992) og ikke færre end 3 sønner på stedet: Wayland Crescendo (f.97), Wayland Loganberry (f.99) og Wayland Mulberry (f.02). Nu var det en tætpakket dags 5. besøg, og jeg tror knapt, at vi (eller jeg) helt forstod omfanget af hingstenes konkurrencemæssige potentiale og opnåede resultater. Heldigvis fik vi nogle brochurer med: Wayland Cranberry har vundet 75 championships og 25 supreme championships ved hånd eller under sadel. Det er jo helt, helt usædvanligt dygtigt gjort. Og sønnen Wayland Loganberry er også en meget populær hingst med eksport af frostsæd. Alle hingste blev entusiastisk fremvist ved hånd i både skridt og trav, hvor takt, benstillinger og hove kunne vurderes. Et interessant, men sent besøg.

4. dag. 4. april 2009

“Kataloger er naturligvis farlige, hvis man tror, verden er korrump!”

Her lørdag morgen var vi til “stallion inspection” ved Beaulieu Road.

Nogle og tyve hingste (23 til selve inspektionen) var mødt frem og omkring 60 % passed/ blev godkendt, men vi fik ikke at vide hvilke, vi fik i det hele taget ikke meget at vide. Der var ikke katalognumre på hingstene, og de kom ikke ind i rækkefølge, så det var bestemt ikke let at følge med, hverken mht. hingstens navn eller afstamning, eller noget som helst. Heldigvis forbarmede meget søde og venlige engelske naboer ved ringside sig, og fortalte hvilket katalognummer, der nu var inde, de kendte åbenbart alle mønstre, måske også hingstene, kunne derfor regne det ud. Så bagefter kunne vi se, at hingstene var kommet ind i denne rækkefølge: 37, 36, 11, 21, 13, 22, 35, 28, 1, 16, 7, ...

Jo, deres hingsteinspektion foregår noget forskelligt fra vores egen hingstekåring!

“Han stod nede i grøften. Lille og sej, sort og særlig”

Straks, vi kom, faldt mit øje på en lille sort hingst. Han stod i vejsidegrøften med sin holder. 5 år, fik vi at vide. Fra skoven, måske. Fantastisk temperament. Harmonisk og næsten fejlfrit eksteriør. Jeg tænkte på at købe ham. Pga. størrelsen ville han nok kun få en halv hoppe om året i DK, desværre. Så dér røg den forretning. Han var programsat under vetting. Var godkendt, skulle bare til dyrlægeundersøgelse, eller efterkontrol. Hans navn? Jeg er faktisk ikke 100 % sikker, men det kunne være “Rushmoor Huntley”. Endnu en understregning af, hvor vanskeligt det var at følge med, og nok især for os udlændinge. Ledelsens begrundelse for den manglende kommunikation var: Der plejer ikke rigtigt at være nogle tilskuere, og slet ikke fra udlandet...

“Unge aspiranter, der understregede racens bredde”

De unge til inspektion var meget, meget forskellige i type, og også i kvalitet. De små skovtyper havde kort hals og nakke og et par manglede hingstepræg. De større og ædlere var naturligvis mere elegante og iøjnefaldende, men af dårligere kvalitet, især fundament- og bevægelsesmæssigt.

Jeg lavede beskrivelser af samtlige 23 unghingste, men ved som sagt ikke, hvilke der blev godkendt, kun at jeg slet ikke havde 60 % i den godkendte afdeling. Men hingsteinspektion er stadig nyt derovre, og argumentet var, vi skal i gang, og vi vil ikke være for hårde her i begyndelsen.

Der er mange ting, man ikke ser, når man står uden for “ringen”, og tilskuerforholdene kan vel bedst betegnes som “alternative”.

Men jeg/ vi så nogle fornuftige unghingste, der har disse fædre:

Blackwell Jonathan, Burley Dunedin (2 stk), Burley Gold Blend, Burley Traveller, Furzey Lodge Zennica, Obershade Skylark, Priory Pipalong, Willoway Double Gold, Willoway Minstral, Willoway Piper's Gold.

Men fædre-hingstene kan jo bare være repræsenteret af et “heldigt eller uheldigt” afkom. Og deres mødre betyder jo i øvrigt endnu mere, og dem kender vi af gode grunde ikke.

Det blev en meget lærerig formiddag. Og meget oplysende, selvom der ingen oplysninger var...

“Roser til en roan hingst: Applewitch Pure Magic.

Og især til hans datter: Fantastiske Fantasia”

Om eftermiddagen besøgte vi Applewitch Stud v. Alan og Kay Bailey.

Deres roan hingst, Applewitch Pure Magic, søn af Peveril Peter Piper, var én af de hingste, der stod højt på min/ vores ønskeseddel. En, vi rigtig gerne ville se. På nettet er der et fantastisk billede af ham, muskuløs, maskulin og med flot takt. Og han skuffede ikke. Pure Magic er en fantastisk dejlig pony. Og en flot hingst. Egentlig uden anmærkninger. Men måske ønsker vi lidt længere hals og lidt mere mankemarkering. Man kan altid ønske. Man kan også gå over i folden ved siden. Her gik to af hans døtre. Den ene var Applewitch Roan Fantasia. En super hoppe. Super, super. Udstråling, øje trav og afskub.

Vi så også en dejlig 1-års hoppe efter Pure Magic, og her beviste han virkelig, hvilken avlshingst han er. Moderen til 1-årshoppen så vi nemlig også, og hun var helt ordinær og almindelig.

Som et kuriosum kan fortælles, at Applewitch Pure Magic var stutteriets allerførste føl. Det burde næsten være ulovligt at starte så indiskutabelt på toppen. Kære læsere, vi kan fortælle jer, at det (nok) aldrig mere vil ske i virkeligheden.

Bailey's fortalte i øvrigt også, at de overvejede at bruge en sort hingst på deres roan-hoppe for at få en blue-roan, en særlig sjælden farve.

“Lovende unghingste på Hollybrooke”

Næste stutteri-besøg var Hollybrooke Stud v. John og Wendy Adams. Her så vi et par dejlige 3 års hingste, og der var også et gensyn med Burley Time Lord e. Burley Traveller, én af de allerbedste 2-års hingste, vi havde set ved inspektionen om formiddagen. Han havde god type, god krop, gode lemmer (dog lidt små hove) god bevægelse (dog lidt vid bag) og det vigtigste: et godt New Forest-temperament. På stutteriet så vi også 15-årige Burley Branstone. Han indeholdt både det moderne og det oprindelige, og også han viste et godt temperament. Og der var afkom efter ham: Nogle et-års, der lidt lignede en flok uoplagte teenagere.

Stutteriet har ca. 30 ponyer, og til slut så vi alle følhopperne og alle de andre ungdyr. Alle tilsyneladende velskridtende og frie New Forest-ponyer, et par lidt rigeligt malede (hvide aftegn), midt i den maleriske natur.

“De var små og de var store, men de var alle gode”

Dagens sidste stutteri-besøg var Burley Stud hos Gill Wright.

Gill Wright er formand (Chairman of the Council) for det engelske forbund. Her så vi nogle særdeles gode hopper, ja, vi så ikke en eneste, der ikke var god. Til gengæld var de med meget forskellige størrelser.

Ms. Wright foretrækker “enten-eller” i størrelse, og gerne forskellige farver. De store var fornemme og rigelige, som avlsdyr skal være. De små var virkelig små, men med krop, og fine, kønne og harmoniske. Og der er også kunder til de små, for de har jo også New Forest-ponyens dejlige temperament!

Hjemme ved stutteriets bygninger så vi en 17-årig meget charmerende og velbygget skovhingst. Den potentielle kæreste, som han gik med, var en af Gill Wright's dejlige hopper.

Derefter så vi 3 unghopper, to af dem miniature New Forest, altså mellem 110-120 cm. Naturligvis også helt ægte og renracede New Forest-ponyer. Tankevækkende. Fruen fortalte, at i begyndelsen af 1900-tallet var store New Forest-ponyer meget sjældne, nu er det de små, der er sjældne.

“The survival of the fittest”

Efter Burley Stud-besøget gik vi en lille tur i skoven/ på heden. Mange ponyer går jo helt frit omkring i området året rundt. Mange af dem er naturligvis med native kvalitet, men vi så rigtig mange, der var meget magre. Sådan var det.

Måske foregår der stadig et barskt og naturligt udskilningsløb, og set med race-øjne er det måske godt, at myndighederne åbenbart ikke griber ind. Men hvordan “undgår” man mon, at mere blødsødne byboere og dyreaktivistere går i aktion, sådan som de f.eks. gjorde ved gennemførelsen af forbudet mod rævejagter?

“Det gælder skam stadig: Hellere rask og rig end syg og fattig.

Betagende Rhinefield er bestemt et besøg værd”

Vi gjorde også stop ved Rhinefield House, endnu et af de steder, som Ole kendte, og som blev en fin oplevelse at få med. Rhinefield House er et meget, meget engelsk sted, og yderst eksklusiv med sin diskrete charme. Med et prægtigt engelsk haveanlæg, måske dog fransk inspireret, blev vi vist enige om, uden at nogen af os rigtig havde forstand på det. Det hele osede af underdrejet overskud. Der findes stadig/ altid en overklasse, tænkte jeg. Og parkeringspladsen bekræftede tanken. Rhinefield House, et imponerende syn, men også ret relaxing at komme tilbage til Lyndhurst, og vores b & b.

5.dag. 5. april 2009

“New Forest-ponyen kunne ALT. New Forest-ponyen kan ALT.

En interessant dommerkonference”

Denne dag deltog vi i en dommerkonference, vist egentlig mest tænkt internt engelsk, med eksamination af et par nye, engelske dommere.

Udover os, var søde, skotskfødte Susan Hellum fra Norge dog også mødt frem.

Og det blev en interessant dag for os alle.

Konferencen fandt sted hos Susan Shaw på Merrie-stutteriet, og der var fine indlæg ved både Dionis Macnair og Gill Wright.

Her er lidt løsrevne citater og noter.

Dionis Macnair:

New Forest Ponyer var i 1800-tallet for voksne.

NF-ponyen kunne dengang lave ALT!

Gik også for “doktores vogn”. Og den skulle jo nå sikkert frem.

New Forest-ponyen er/ var også en meget fin kørepony.

I slutningen af 1800-t. mange gode hopper, men ingen gode hingste, derfor “import” af andre ponyracer. I 1930'erne blev der lukket for denne import.

Fra midten af 1900-t. blev New Forest-ponyen mere for børn og unge, og (sjovt nok/ MB) var det også på det tidspunkt, at New Forest-ponyens modstandskraft svækkedes.

Sagde også, at de store New Forest-ponyer (meget ofte) ikke er typiske.

Dionis understregede NF-ponyens fantastiske temperament, og vigtigheden af at fastholde hardiness og toughness.

Og: New Forest-ponyen kan stadig bruges til ALT!

“Keep versatility”, altså, fasthold allround- og alsidighedsevnerne”

Gill Wright kom omkring meget af det samme, og var naturligvis overvejende enig. En lille nuanceforskel, sådan som jeg forstod det, var måske, at Ms. Wright, lidt mere positivt, også inkluderede de store NF-ponyer, men, understregede hun, de skal være af samme type som de mindre.

Gill Wright sagde i øvrigt bla. dette:

Forest-ponyerne, altså, dem der løber frit omkring i området, bevæger sig gennemsnitligt bedre end stutteri-ponyerne.

At ponyer skal have store tydelige kinder, og plads og rum til tænder.

At skulder- og kodevinkel ofte er ens.

At man skal sikre sig korrekte linier i lemmerne, og især i forlemmerne.

At kropsdybden er meget vigtig. Jo, dybere, jo bedre.

(Hvad mon DV og DSP siger til den? / MB)

For dybde giver styrke og muligheder for (ekstra) muskulatur.

New Forest-ponyen skal kunne bære en voksen mand.

Og “keep versatility”. Altså fasthold allround- og alsidighedsevnerne.

Og fasthold ponyens naturlige balance. Den er meget, meget vigtig.

Naturlig balance skal jo ikke indøves. Kan i øvrigt kun vanskeligt tillæres.

Kig derudover som dommer altid godt på hovene.

Hovene er det allervigtigste. Her afgøres holdbarheden ofte.

Som I forhåbentlig kan forstå, var det et par fine oplæg, vi her fik.

“Noget for enhver dommersmag, men mest for den gode”

Derefter gik vi over til “the real thing”, bedømmelse i praksis. Altså, af levende ponyer. Meget illustrativt favnede udsnittet NF-ponyens type- og størrelsesmæssige forskellighed:

En meget stor noget hesteagtig-hoppe, en stærk og typisk skovvallak, en meget smuk og harmonisk lille roan-hoppe, og en lille welsh-agtig miniature NF-åring. Så var festen jo atter godt igang!

Vi danskere sagde nu ikke ret meget. Følte måske, at eksemplerne næsten var "for tykke". Kun de to midterste var naturligvis helt rigtige New Forest-ponyer.

Derefter kom der 2 ældre hopper ind, en ældre, hvid pony med Denny Danny i stamtavlen, og en helt fremragende, brun følhoppe, store partier, elastisk i skridt med stort rygsving, virkelig en kvalitetshoppe.

Disse blev fulgt op af en hingst med en dejlig type, og efter ham kom hans helbror. Her var der også type og lemmer, og han var oven i købet smukt dunfarvet.

"Ja, til støv skal vi alle blive..."

Efter afslutningen af "judges seminar" viste Susan Shaw, ejeren af stedet, os venligt rundt i de mange folde, i øvrigt i selskab med en flok søde, engelske New Forest-ladies, der havde deltaget i konferencen. Altsammen foregik i en ret landlig pick-up med hø og halm og andre ret støvede sager. Her sad vi tre, ret fine danske mænd så bagi, hoppende på vores bag! Også en fin oplevelse... Der sikkert kunne have givet fornemme fotos!

"Når gylden marmelade får tårer frem"

Men dagens aller-, allerstørste oplevelse var dog 32-årige Merrie Marmalade, en herlig palomino-hingst i fantastisk fin form, stadig livsglad og småfræk, og også med lyst til at rulle sig, selvom han var i snor og grime. Det fik han naturligvis lov til! Fantastisk velholdt herre!

"Det kræver is i maven at være på ferie"

Vi tog til Bolderwood, et rigtigt søndagssamlingssted for folk med lyst til afslapning, is og leg. Vi valgte isen. Bolderwood er et smukt, smukt skovterræn. Så vi valgte igen: "Den røde rute" gennem skoven. En fin, lang gåtur, med smukke træer og særlige planter, og rådyr og egerne, og en fin, fin, brun og velbygget NF-skovhoppe, højdrægtig, og meget mager som mange af de andre ponyer, vi så i skoven, på heden, i vejsiden, eller halvt inde på vejen. Men også hende her var stadig fin og værdig. En helt ægte kvalitetshoppe.

Om formiddagen havde vi i øvrigt fået fortalt, at der går/ lever omkring 4000 ponyer on The Forest.

“Endnu en god Ole-idé: Knightwood Oak”

Næste stop var Knightwood Oak. Det allerældste egetræ i skoven, og hold nu fast, det er 7 ½ meter i “gjordemål”, og naturligvis et fantastisk hotel for småkryb, biller og alle mulige andre banditter. Og kryb. 600 år gammelt!

6. dag. 6. april 2009

“Top-typer hos Trudy”

Dagens første stutteri-besøg var hos Trudy Nineham & James Young, Ford Farm Stables. Til stede var også skotten Liz Rennie, der ligeledes venligt viste ponyer frem.

Vi så først to dejlige hopper og en dejlig hingst. Alle til 9 i type. Som alle mennesker og ponyer på denne jord, var de selvfølgelig ikke fuldstændig fejlfrie, men de osede altså af den helt rigtige New Forest-type. Efter dem så vi en fjerde pony, en useful dressage pony, stadig NF, naturligvis, hun var af en lidt lettere type, men stadig med brystdybde, body og den rette karakter.

“Med næsen i sky og åbenbart allergisk over for mennesker”

Videre ud på markerne så vi først to hopper: en velbygget, sky, der overhovedet ikke brød sig om mennesker, og en anden supergod og velgående, sortbrun hoppe.

Hele plagefolden blev ført an af en firårig, brun, meget typisk New Forest-hoppe. Og på den sidste fold så vi en smuk og harmonisk 6-årig hoppe “Brock Anthea”, meget pony, men mere med Exmoor-hoved end et decideret New Forest-udtryk. Hun var nykåret hingstemor efter lørdagens inspektion, hvor sønnen Brock Captain Jack blev godkendt.

“Vikingesønnernes synder”

Herefter sightseeing og lidt indkøb i Lymington, som er en hyggelig lille havneby, med en hyggelig kaj. Osse Sct. Thomas Church nåede vi. Smuk og stemningsfuld kirke. Og kirkefar i kjole var til tjeneste. Så det ud til. Men vi havde naturligvis ikke tid til at tage hul på vores lange synderegister. Sagde forfatteren til denne tekst.

“Mon æsler virkelig kan fotografere æsler?”

Næste besøg var Farriers Stud v. Shirley & Simon Young. (Herfra findes der vist nok et fint foto af to eksemplariske model-typer.) Men endnu vigtigere, Farriers Stud ejer en skimlet hingst, vi havde set på nettet, og vi ønskede meget at se ham i virkeligheden: Farriers Fingerprint, 13 år gammel! Og vi blev ikke skuffede. En fantastisk dejlig skimlet herre, virkelig med personlighed og det rigtige temperament, og, naturligvis, havde jeg nær sagt, søn af Peveril Peter Piper. På dagen dog en anelse smule træt efter weekendens konkurrencer og lange transport. Hingsten startes både i dressur og springning.

Stutteriet har op mod 60 ponyer, alle typiske, og med mange virkelige kvalitetsponyer imellem. Alle havde fine afstamninger, der gik langt tilbage til fine stutier's fine avlshopper. Vi blev venlig vist rundt af ejer Shirley Young, der vidende fortalte om ponyerne.

Hun undstregede i øvrigt, hvad vi også havde fået fortalt ved dommermødet: New Forest-ponyen er først helt færdigudviklet ved 7-års alderen, ja, nogle skal endda være 8 år! Interessant.

7. dag. 7. april 2009

Farvel til “Forest Cottage” og Lyndhurst

Vi var nu nået til sidste dag, og var vist også alle tre helt klar til at vende hjemad. Vi forlod Lyndhurst-domicilet “Forest Cottage” v. Elizabeth Rowland, et udmærket, tæt-på og meget privat B. & B.

Derefter havde vi en rolig dag på vej til lufthavnen.

Først på dagen besøgte vi St. Mary's Church og Breamore House, som altså var mere castle end house, altsammen nået ad smalle, men meget smukke veje.

“Når moden dame viser ekstra bevægelse”

Dagens egentlige hovedpunkt gjaldt dog en helt særlig hovedperson, nemlig ejeren af Vernon Stud, Miss Anne McGrath, én af de to herlige og modne damer, der dømte ved Horsemosens 40 års jubilæum i Aulum, 2007. Den anden var jo, som mange af jer sikkert husker Ex. Hon. Secretary, Miss Dionis Macnair.

Anne McGrath viste os straks og energisk rundt. Fruen har ikke så mange ponyer mere, men entusiasmen er intakt, og den meget aktive dame har mange stærke og

tydelige meninger, der er interessante at lytte til, både indholds- og underholdningsmæssigt.

Og selvom man er oppe i firserne, rider man naturligvis stadig. Næmlich på den yngste af hopperne, en 10-årig meget typisk NF-hoppe, "men i dag desværre lidt lazy", som fru en lidt skuffet formulerede det. Men den slags kan der jo rettes op på: Da vi kom tilbage, viste fru en os et helt nyt billede af den 10-årige hoppe. Her viste den en meget bedre bevægelse, men havde nu også fået rytter på. Hvem, tror I, det var? Anne McGrath, naturligvis! Hun kunne få bevægelsen frem! Imponerende! Utroligt!

Udover den ti-årige havde McGrath en 30-årig(!) lille New Forest-hoppe, der viste en fantastisk flot bevægelse. Også imponerende.

Og i folden ved siden af gik en udmærket Connemara-hoppe. Herligt at gense en C-pony, efter at jeg tilbragte hele sidste uge med at studere Connemara-ponyer i Irland, primært i Clifden, var faktisk kun lige hjemme i DK og vende en dags tid.

"Man skal da bare ride midt på vejen...!"

Sammen med McGrath spiste vi frokost på The Hampshire Bowman, et hyggeligt sted, som vi nåede frem til ad meget smalle veje. "Det er min riderute" fortalte fru en, "men desværre kan min pony ikke lide køer, det giver nogle grimme problemer..."

"Men hvad med bilerne" spurgte jeg. Jeg tænkte på den énsprogede smalle vej. "Det betyder ingenting" svarede fru en "jeg rider bare midt på vejen, så kører de mig ikke ned...!"

Anne McGrath er tidligere skuespiller. "Mine ridelår var for muskuløse til, at jeg kunne blive balletdanserinde, så jeg blev skuespiller...!" Og fru en har spillet Shakespeare, både i London og så langt væk som Australien. Var for øvrigt igen i Australien for en måneds tid siden, og dømte naturligvis også ponyer der ved den lejlighed, frisk pige, oppe i firserne.

Vi sluttede af med kaffe i det personlige og stemningsfulde hjem.

Og satte derefter definitivt kursen mod Gatwick Airport, sydvest for London, med landing i Aalborg Lufthavn samme aften.

Tak til Niels Jørgen for fin kørsel under hele turen, og til Ole for et flot forberedelsesarbejde.

Tak for hyggeligt selskab.

Martin Bloch